

РЕШЕНИЕ

№ 20289

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 17.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6063** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на В. С., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, срещу отказ от 17.05.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, издаден от консулско длъжностно лице – първи секретар в Посолството на Република България в А., Република Турция, по заявление № ANK24000074V от 04.01.2024 г. Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“ и в проведеното интервю са изложени всички относими обстоятелства. Твърди се още, че бракът със съпругата му е реален, а с отказа се засягат основни права и свободи на чужденеца по чл. 15 от Семейния кодекс и чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС) - гарантираното право на личен и семеен живот, обстоятелство, представляващо изключението, по смисъла на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ. Ангажира писмени доказателства. Моли съда да отмени отказа и да изпрати преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението като разреши издаване на виза „D“. Не претендира присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът, първи секретар, КДЛ в Посолството на Република България в А.,

Република Турция, чрез процесуалния си представител юрк. З. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № ANK24000074V от 04.01.2024 г., жалбоподателят В. С., турски гражданин, [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, притежаващ паспорт с № U28023319, издаден на 27.06.2022 г., валиден до 27.06.2032 г., е подал в Посолството на Република България в А., Република Турция, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D.

Към заявлението са приложени: копие от паспорт; препис – удостоверение за сключен граждански брак на длъжностно лице от [община] от 31.08.2023 г., издаден въз основа на акт за сключен граждански брак № 0159 от 23.08.2023 г., съставен в [населено място], между жалбоподателя В. С. и българската гражданка А. С. Б. (л. 34); извлечение от граждански регистър в [община], обл. А., Р Турция с отбелязано семейно положение – женен, сключен брак – 27.07.2023 г. (л. 37); копие на паспорт на съпругата А. С. С. (л. 33); удостоверение за семейно положение; декларации от А. С., че бракът с жалбоподателя не е сключен с цел заобикаляне на законите на Република България и че тя ще осигурява необходимата издръжка на В. С. за времето, през което ще пребивава в Република България - с нотариални заверки на подписите; договор за покупко-продажба на недвижим имот, оформен с н.а. № 1166/11.11.2020 г., том VI, н.д. № 1024/2020 г.; банково удостоверение от „Търговска банка Д“ АД, от които се установява, че В. С. е клиент на търговската банка и разполагаемата наличност по банковата му сметка е в размер на 3 945,19 лева; справка за съдимост на жалбоподателя; медицинска застраховка; справка за задграничните пътувания на жалбоподателя и съпругата му за периода 01.01.2023 г. – 20.06.2024 г. и документ за приемане на исляма от страна на съпругата на жалбоподателя.

На 17.05.2024 г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ за виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза (Приложение № 7, към чл.34, ал.1 НУРИВОВР) е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 ЗЧРБ (не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит). В „допълнителни забележки“ като фактически основания за отказа е посочено, че: “Не доказва надлежно целта за получаване на виза, след като не иска да посещава страната. Не се потвърждава твърдението на съпругата, че двамата общуват на английски език.“.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под № ANK24000074V от 04.01.2024 г. От дирекция „Миграция“-МВР е изпратено фотокопие на становище от началник сектор „Миграция“ на ОДМВР – Б., рег. № 5382р-1505/29.02.2024 г., в което, е отразено, че при извършената проверка е проведен разговор единствено със съпругата на апликанта - А. С., която заявява, че се е запознала със съпруга си през 2020 г. чрез интернет приложение за запознаване; общуват на английски език; понастоящем тя учи турски език; посочено е, че е посетила Р Турция по повод сключването на брака с апликанта, като е отседнала в неговия дом и тогава се е запознала със семейството му; преди брака двамата не са

общували физически; апликантът не е посещавал страната до момента; съпрузите имали намерение да се установят в [населено място]; не може да се потвърди твърдението дали говорят на разбираем и от двамата език.

С писмо рег. № М-11409/26.07.2024 г. зам.-председателят на ДАНС уведомява съда, че процесното заявление за виза е разгледано от ТДНС – [населено място], като е изразено становище, че лицето не представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същото да получи виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл.9а, ал.2, т.4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8, ал.1 от ЕКПЧ. Видно от текста на жалбата пред съда, жалбоподателят се е позовал на обстоятелството, че има сключен граждански брак с българска гражданка, предвид което се касае за лице, което е член на семейство на български гражданин. Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи (л. 29), както и Заповед № 16/20.06.2022 г. на посланика на Република България в А., Турция (л. 29), съгласно, която издателят на оспорения отказ – Д. Б. Ф. е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл.34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Отказът е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни, обобщени фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „допълнителни забележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а

в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата.

Жалбоподателят В. С., турски гражданин, към момента на подаване на заявлението за издаване на виза е съпруг на български гражданин, съгласно представеният препис на удостоверение за сключен граждански брак. Същият е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид “D” с правно основание чл.15, ал.1, вр. с чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ – с цел да получи разрешение за дългосрочно пребиваване в Република България като член на семейство на български гражданин.

Ответникът е отказал издаване на виза, на основанието по т. 17, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, като е приел, че не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В подкрепа на тези изводи са описаните по – горе и представени от ответника писмени доказателства, които не са оспорени от страна на жалбоподателя. Тези доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. От тези писмени доказателства се установява, че налице данни, че целта на заявителя не е да живее съвместно със съпругата си А. С. на декларирания адрес, а да получи виза за дългосрочно пребиваване в РБ, като страна – член на ЕС с цел установяване в друга държава на ЕС. Конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт се съдържат в писмените доказателства, представени от Дирекция „Миграция“ – МВР, а именно становище рег. № 5382р-1505/29.02.2024 г. на началник група „Миграция“ на ОДМВР – Б., с обективирани и обобщени резултати от извършената проверка. От справката от ГД „ГП“ се установява, че апликантът не е посещавал Р България, а съпругата му А. С. има регистрирано едно пътуване до Р Турция за периода от 22.07.2023 г. до 04.08.2023 г. с цел сключването на брака помежду им на 27.07.2024 г. (което не се оспорва от жалбоподателя). Установено е, че до сключването на брака съпрузите не са общували физически и понастоящем не живеят заедно.

Въз основа на доказателствата ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. В конкретния случай, обжалваният отказ е издаден при спазване на административнопроизводствените правила.

Според настоящия състав, от цитираното по-горе становище на началник група „Миграция“ на ОДМВР – Б., имащо силата на официален свидетелстващ документ,

съгласно чл. 178 от ГПК не се установява, че бракът сключен между В. С. и А. С. отговаря на дефиницията за граждански брак, като доброволен съюз между мъж и жена, сключен по взаимно, свободно и изрично съгласие. В сезиращата съда жалба се поддържа, че В. С. и съпругата му са общували само онлайн в продължение на четири години преди да сключат брак. В административното производство е установено, че В. С. не е посещавал въобще Република България. На следващо място, видно от справката за задгранични пътувания на съпругата на жалбоподателя е, че тя е посетила Р Турция в периода от 22.07.2023 г. до 04.08.2023 г. именно с цел сключването на брака помежду им на 27.07.2023 г.

Според настоящия състав, установените по делото обстоятелства не дават възможност да се направи извода, че В. С. и А. С. действително имат намерение да живеят заедно като съпруг и съпруга в общо домакинство и да градят сериозни семейни взаимоотношения. Този извод не се опровергава и от смяната не вероизповеданието от страна на съпругата А. С., във връзка с което е представено удостоверение. Жалбоподателят В. С. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, като са налице основателни съмнения относно истинността и надежността на направените от чуждестранния гражданин изявления, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал на 17.05.2024 г. издаване на виза тип „D“. Отказът е постановен в резултат на правилно прилагане на материалноправните норми на ЗЧРБ.

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

Твърдението в жалбата, че отказът не съответства на чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи не може да бъде споделено. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В случая твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Единствено фактът на сключен граждански брак не може да бъде автоматично кредитиран за правопораждащ и гарантиращ правото на семеен живот факт, особено в контекста на установената фиктивност на брачната връзка.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Доколкото от ответника не е заявена претенция за разноси, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Доколкото по делото липсват доказателства за внесена държавна такса в размер на

10 лева, вносими по сметка на АССГ съгласно чл.2б, б. „а“ от ТАРИФА № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието, жалбоподателят следва да бъде осъден да я внесе.

Водим от горното, Административен съд София - град, I отделение, 46-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , притежаващ турски паспорт с № U28023319, издаден на 27.06.2022 г., против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 17.05.2024 г., издаден от КДЛ в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ОСЪЖДА В. С., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , притежаващ турски паспорт с № U28023319, издаден на 27.06.2022 г. да заплати по сметка на АССГ държавна такса в размер на 10 лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: